

skal overfor det blot sige, at det turde være en Selvfølge, at heller ikke Flertallet her er med mellem dem, der forlange, at en Minister skal møde, være sig i Finansudvalget eller her i Tinget, og gøre Rede for de Samtaler, Konferencer eller Skrivelser, som han har vekslet med sine Embedsmænd i Ministeriet. Finder Ministeren sig foranlediget til at meddele de Oplysninger eller nogle af de Oplysninger, som han har faaet, og som have begrundet hans Handlinger, er det en Sag for sig, men det vilde være en uheldig Praksis at kræve, at Ministeren skulde møde op og referere, være sig i Udvalget eller i Tinget, de Forhandlinger, der maatte være førte i Centraladministrationen mellem Ministeren og de paagældende Embedsmænd; det faar blive Ministerens egen Sag, om han i saa Henseende finder, at der er noget at meddele. Jeg tror ikke, vi fra vor Side skulle kræve det.

Der er endnu et Samraad, som jeg finder mig foranlediget til at gøre et Par Bemærkninger om, det findes i Betænkningen under Nr. 182, og det er delt i 2 Litra, a. og b. Det under a. nævnte Samraad omhandler Arbejdsløn og Arbejdstid for Arbejderne ved Hærens Værksteder. Det er det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og hans Meningsfæller, der specielt have ønsket den Sag dragen frem til Behandling ogsaa herved i Tinget, og jeg skal ikke foregribe Forhandlingernes Gang ved ogsaa at udtale mig om det Spørgsmaal. Det under b. nævnte angaar en Forhøjelse af de lavere Understøttelser under Krigs- og Marineministeriet — man kan tage det samlet, fordi det er fuldstændig ens begge Steder — i Lighed med den Forhøjelse, der har fundet Sted for indeværende Finansaar i Henhold til de Anmærkninger, der staa paa de civile Ministeriers Budgetter paa den for indeværende Aar gældende Finanslov. Det vil erindres, at vi i Fjor paa Finansloven for indeværende Finansaar indsatte — eller rettere, at Ministeriet havde foreslaaet at indsætte, hvad vi med Tak vedtog her fra Tingets Side — en Anmærkning, enslydende paa alle de civile Ministeriers Budgetter, gaaende ud paa en Forhøjelse af de Understøttelser, der enten i Henhold til Ministerens Bestemmelser eller ved Bevilling paa Finansloven vare givne til saadanne ikke pensionsberettigede Funktionærer, som man af Hensyn til det Forhold, hvori de stode til Staten eller Statsinstitutioner, alligevel fandt burde have Understøttelse.

Den Forhøjelse, der blev foreslaaet, var lidt forskellig i Forhold til Understøttelsernes Størrelse, saaledes at man begyndte at give en Forhøjelse af 33 $\frac{1}{3}$ pCt. for Understøttelser, der gik op til 200 Kr., medens Tillæget til Understøttelser paa indtil 400 Kr. blev 10 pCt. Endvidere blev der givet Ministeren en Bemyndigelse til at give et højere Beløb i Understøttelse, end han i Henhold til kgl. Resolution af 18. Januar 1850 havde Ret til; ifølge denne har han i et Finansaar Ret til at give Understøttelser uden Bevilling af Understøttelseskassen, som det hedder, paa indtil 200 Kr., men der blev nu givet ham Bemyndigelse til at gaa op til 300 Kr. En saadan Anmærkning blev ikke sat ind paa de militære Ministeriers Budgetter, hverken paa § 22 eller § 23, og naar det ikke skete, var Anledningen den, at medens der under de civile Ministerier findes saakaldte Understøttelseskasser, som altsaa staa opførte med faste aarlige Beløb, som Ministeren har til Raadighed til Uddeling af Understøttelser, uden at der fra Rigsdagens eller noget Udvalgs Side forlanges Indseende med, til hvem disse Understøttelser uddeles, er noget lignende ikke Tilfældet under Krigs- og Marineministeriet. Der findes her ikke saadanne Understøttelseskasser med faste Beløb, men derimod en hel Mængde Understøttelser. Dette til Forklaring af, at der ikke paa Krigs- og Marineministeriets Budgetter for indeværende Finansaar i sin Tid blev opført en saadan Anmærkning. Men nu er det ret naturligt, at de Folk, som faa Understøttelser i Henhold til Bevillinger paa Finansloven under Krigs- og Marineministeriet, i nogen Grad føle sig brøstholdne ved, at de, de ellers ere ens stillede med paa de andre Ministeriers Budgetter, have faaet et procentvis Tillæg efter den Skala, der blev vedtagen i Fjor, medens de af Krigs- og Marineministeriet understøttede ikke have faaet noget, fordi man intet har til dem. Det har der været forhandlet med Ministeren om, og det er det, Samraadet under Nr. 182 gik ud paa. Naar vi have ønsket at faa det frem i Tinget, er det for allerede nu at avertere Folketingets Medlemmer om, at der sikkert efter Ministerens Udtalelser under Forhandlingerne kan ventes Ændringsforslag, være sig til Tillægsbevillingsloven eller til Finansloven, hvorefter der ogsaa vil blive ydet saadanne Forhøjelser af de Understøttelser, der gives fra Krigs- og Marineministeriet. En Anmærkning nøjagtig som den paa de andre Ministe-